

γίας τοῦ μεγάλου ἔρωτος ἢ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη. . Τί
ἔχεις νὰ προσθέσης εἰς ὅλα αὐτά ;

*
*
Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀνταγωνισθῶ πρὸς τὴν δύναμιν
τῆς λογικῆς τῆς ὠραίας γυναικὸς καὶ ἤρχισα ἔκτοτε νὰ πιστεύω,
ὅτι ὁ πρῶτος ἔρωσ δὲν εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχουν
ἄδικον πολλοὶ ὄσοι ἐμποδίζουν τοὺς ἐρωτευμένους νὰ αὐτοκτονοῦν.

Ἀθῆναι, Ἰούλιος τοῦ 1897.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΩΠ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΔΥΣΗ

Γι' ἀποχαιρέτημα στερνὸ τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίδα
γλυκὰ φιλᾷ τὴ θάλασσα· καὶ στὸ φιλὶ ἐκεῖνο
σὰν κοκκινίζει κορασιὰ δειλὴ, καμαροφρύδα
στὸ μυροῶτο φίλημα, τὸ πρῶτο σὰν τὸ κρῦνο,

Ἔτσι κ' ἐκείνη ρόδισε μὲ μιᾶς σὰν κορασιδα
— «Στὰ τόσα μάγια ποῦ σκορπᾷς τριγύρω σου ἀφίνω
τὸ δρόμο καὶ τὴ δύση μου κ' ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ σ'εἶδα
τὸ φῶς μου θέλω αἰώνια σὲ σένα νὰ τὸ χύνω».

Μὰ τὰ γλυκὰ φιλήματα ἢ νύχτα ἢ ζουλιάρα
τ' ἀκούει καὶ τοῦ χωρισμοῦ μὲ βία χτυπάει τὴν ὥρα·
ἀνατριχιάζουνε κ' οἱ δυὸ καὶ μὲ πολλὴ λαχτᾶρα

φιλιοῦνται μιὰ στερνὴ φορὰ κ' ὁ ἔραστής της φεύγει
ἀφίνοντας τὴν ἀδερφή νὰ βλέπη ὡς νὰ ἔβγη
τὴ μυριοχάριτη Κυρά, ποῦ τὴν ἀφίνει τώρα.

Δεμησσός (Κύπρου) 1897.

Μ. Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ